

Sygn. akt I ACa 755/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariola Głowacka (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Staniszevska

SA Karol Ratajczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) we W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt I C 3443/13

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1 o tyle tylko, że odsetki ustawowe zasądza od następujących kwot:

- **od kwoty 11.467,44 zł od dnia 27 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 2.300 zł od dnia 31 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 16.653,60 zł od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 12.484,80 zł od dnia 17 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 18.792 zł od dnia 19 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 13.839,30 zł od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 518,40 zł od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,**
- **od kwoty 12.830,40 zł od dnia 8 lutego 2013 r. do dnia zapłaty**
- **od kwoty 1.680,75 zł od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,**

- *od kwoty 777,60 zł od dnia 14 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,*
- *od kwoty 4.730,40 zł od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,*
- *od kwoty 9.396 zł od dnia 22 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,*
- *od kwoty 8.197,20 zł od dnia 28 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,*
- *od kwoty 330,75 zł do dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,*
- *od kwoty 14.094 zł od dnia 7 marca 2013 r. do dnia zapłaty*

b) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.022 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. w pozostałym zakresie apelację oddala,

3. koszty procesu w instancji odwoławczej rozdziela stosunkowo, obciążając nimi powódkę w 55%, a pozwanego w 45% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 24 zł.

/-/E.Staniszevska /-/M.Głowacka /-/K.Ratajczak

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pozwem z wnioskiem o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Publicznego Szpitala (...) we W. kwoty 128.093,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 11.467,44 zł od dnia 27 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,
- 2.300 zł od dnia 31 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,
- 16.653,60 zł od dnia 10 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- 12.484,80 zł od dnia 17 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- 18.792 zł od dnia 19 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- 13.839,30 zł od dnia 28 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- 518,40 zł od dnia 7 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 12.830,40 zł od dnia 8 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 1.680,75 zł od dnia 10 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 777,60 zł od dnia 14 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 4.730,40 zł od dnia 17 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 9.396 zł od dnia 22 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 8.197,20 zł od dnia 4 marca 2013r. do dnia zapłaty,
- 330,75 zł od dnia 7 marca 2013r. do dnia zapłaty,

- 14.094 zł od dnia 7 marca 2013r. do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Dochodzona pozwem należność wynika z wystawionych i zaakceptowanych przez pozwanego faktur za zakupione materiały medyczne oraz środki farmaceutyczne.

Sąd Okręgowy w Poznaniu nakazem zapłaty z dnia 16 października 2013r. wydanym w postępowaniu upominawczym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w zakresie odsetek liczonych do dnia 12 listopada 2013r., rozłożenie dochodzonej pozwem należności na 10 rat licząc od ostatniego dnia miesiąca w którym uprawomocni się wyrok oraz o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 128.093,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 11.467,44 zł od dnia 27 lutego 2013r. do dnia zapłaty,

- 2.300 zł od dnia 1 marca 2013r. do dnia zapłaty,

- 16.653,60 zł od dnia 13 listopada 2013r. do dnia zapłaty,

- 12.484,80 zł od dnia 18 marca 2013r. do dnia zapłaty,

- 18.792 zł od dnia 20 marca 2013r. do dnia zapłaty,

- 13.839,30 zł od dnia 29 marca 2013r. do dnia zapłaty,

- 518,40 zł od dnia 8 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- 12.830,40 zł od dnia 9 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- 1.680,75 zł od dnia 13 listopada 2013r. do dnia zapłaty,

- 777,60 zł od dnia 15 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- 4.730,40 zł od dnia 13 listopada 2013r. do dnia zapłaty,

- 9.396 zł od dnia 22 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- 8.197,20 zł od dnia 29 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,

- 330,75 zł od dnia 13 listopada 2013r. do dnia zapłaty,

- 14.094 zł od dnia 5 maja 2013r. do dnia zapłaty.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie i odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że strony łączyła umowa z dnia 27 marca 2012 r. nr NZ/RII/71-2011/G. Na jej podstawie powódka dostarczała pozwanemu materiały medyczne oraz środki farmaceutyczne. Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy należności za zrealizowanie przedmiotu umowy miały być przelewane na konto wykonawcy (powodowej Spółki). Stosownie do § 7 ust. 2 umowy przelew na konto wykonawcy miał być dokonany w terminie 90 dni po wykonaniu

umowy, licząc od dnia doręczenia dokumentów rozliczeniowych zamawiającemu tj. prawidłowo wystawionej faktury oraz kopii zamówień podpisanych przez kierownika apteki.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 21 stycznia 2013r. powódka dostarczyła pozwanej fakturę korygującą nr (...) – (...) z dnia 21 stycznia 2013r. Korekta dotyczyła faktury nr (...) z dnia 21 stycznia 2013r., która winna była być wystawiona na kwotę 9.396 zł, nie zaś na kwotę 93.960 zł. Faktura z 9 stycznia 2013r. nr (...) na kwotę 1.680,75 zł, faktura z dnia 1 lutego 2013r. nr (...) na kwotę 330,75 zł, z dnia 16 stycznia 2013r. nr (...) na kwotę 4.730,40 zł, oraz z 7 grudnia 2012r. nr (...) na kwotę 16.653,60 zł zostały ujęte w notach korygujących, zaakceptowanych przez powódkę, o czym ta poinformowała pozwanego w dniu 12 sierpnia 2013r. Faktura (...) (trzy końcowe cyfry z oznaczenia poszczególnych faktur) na kwotę 11.467,44 zł została doręczona pozwanemu w dniu 26 listopada 2012r., faktura (...) na kwotę 2.300,40 zł została doręczona pozwanemu w dniu 30 listopada 2012r., faktura nr (...) na kwotę 12.484,80 zł została doręczona pozwanemu w dniu 17 grudnia 2012r., faktura nr (...) na kwotę 18.792 zł została doręczona pozwanemu w dniu 19 grudnia 2012r., faktura nr (...) na kwotę 13.839,30 zł została doręczona pozwanemu w dniu 28 grudnia 2012r., faktura nr (...) na kwotę 518,40 zł została doręczona pozwanemu w dniu 7 stycznia 2013r., faktura nr (...) na kwotę 12.830,40 zł została doręczona pozwanemu w dniu 8 stycznia 2013r., faktura nr (...) na kwotę 777,69 zł została doręczona pozwanemu w dniu 14 stycznia 2013r., faktura nr (...) na kwotę 8.197,20 zł została doręczona pozwanemu w dniu 28 maja 2013r. a faktura nr (...) na kwotę 14.094 zł została doręczona pozwanemu w dniu 4 lutego 2013r. Wskazanym fakturom towarzyszyła dokumentacja wymagana umową stron.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo co do należności głównej zasługiwało na uwzględnienie, roszczenie odsetkowe powódki zostało zaś uwzględnione w części.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że między stronami nie było sporne, iż należność główna w sprawie, a więc dług pozwanego względem powódki stanowi kwotę 128.093,04 zł. Pozwany Szpital zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości, jednakże wyraźnie zakwestionował tylko żądanie odsetkowe wskazując, że nie można mówić o wymagalności wskazanej należności głównej w okresie przed dniem 12 listopada 2013r.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że 12 sierpnia 2013r. ostatecznie doszło do wypracowania przez strony wspólnego stanowiska w zakresie 4 not dotyczących faktur nr (...) (trzy końcowe cyfry z oznaczenia poszczególnych faktur). W ocenie Sądu skoro wskazane faktury nie zawierały wszystkich elementów, które powinny były zawierać według ustaleń umownych stron, żeby w ogóle można było mówić o wymagalności zobowiązania (§ 7 ust. 2 umowy stron), to rację ma strona pozwana, że dopiero od daty 12 sierpnia 2013r. należy liczyć termin 90 dni na zrealizowanie zapłaty, a dopiero po upływie tego terminu można zasadnie twierdzić, że mamy do czynienia z wymagalnym zobowiązaniem. Ostateczną datą od której należy liczyć odsetki ustawowe od kwot na które opiewają faktury nr (...) jest 13 listopada 2013r.

Sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie 30 dniowego terminu zapłaty z ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013.403), gdyż w art. 6 ust. 1 tej ustawy wskazano, że ta regulacja znajdzie zastosowanie dopiero w sytuacji braku rozwiązań umownych w tym zakresie (co do odsetek). W rozpoznawanej sprawie strony w łączącej je umowie (§ 7 ust.2) uregulowały problematykę wymagalności zobowiązania, co logicznie łączyć należy z problematyką odsetkową. Sąd wskazał, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 zdanie drugie k.c.). Zdaniem Sądu do każdej z faktur należało zatem doliczyć umowny termin 90 dni od daty doręczenia faktury i dopiero po jego upływie zobowiązania ujęte w poszczególnych fakturach stawały się wymagalne. Sąd przyjął zatem, że należność z faktury (...) jest wymagalna 27 lutego 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 1 marca 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 18 marca 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 20 marca 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 29 marca 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 8 kwietnia 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 9 kwietnia 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 15 kwietnia 2013r., z faktury (...) jest wymagalna 29 sierpnia 2013r., zaś z faktury (...) z dniem 5 maja 2013r.

Odnosząc się do wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie nie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, o którym mowa w art. 320 k.p.c. stanowiącym podstawę prawną żądania. Pozwany jest wyspecjalizowaną jednostką, która leczy ludzi, ale musi przy tym uwzględniać rachunek ekonomiczny

w ramach swojej działalności. Wierzyciel ma prawo domagać się zapłaty za dostarczone towary, a kłopoty finansowe pozwanego nie mogą odkładać uzyskania zaspokojenia przez wierzyciela w czasie, który określić należy mianem rozsądny. Sąd podkreślił także, że pozwany nie wykazał, iż proponowane przez niego raty są możliwe do dotrzymania z racji kondycji pozwanego.

Zdaniem Sądu Okręgowego zła sytuacja finansowa pozwanego może być jednak uznana za wypadek uzasadniony w ujęciu art. 102 k.p.c., uzasadniający odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu, mimo przegrania przez niego sporu w przeważającej części. Rolą Szpitala jest leczyć pacjentów i w miarę możliwości na bieżąco regulować zobowiązania względem kontrahentów, gdyż okoliczność w miarę regularnej płatności długów ściśle łączy się z możliwością dalszego świadczenia usług medycznych. W ocenie Sądu obowiązek zwrotu powódce kosztów procesu byłby obciążeniem ponad aktualne możliwości pozwanego. Strona powodowa funkcjonuje na rynku dzięki podmiotom takim jak pozwany, a opóźnienia w płatności, takie jak w sprawie, są elementem ryzyka biznesowego. Zaoszczędzone w ten sposób środki winny być przeznaczone na spłatę zobowiązań względem powódki czy innych kontrahentów, a w konsekwencji wykorzystane z korzyścią dla pacjenta.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od poszczególnych kwot należności objętych żądaniem pozwu oraz w części rozstrzygającej o kosztach procesu. Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że odnosi się on do stanu faktycznego niniejszej sprawy podczas, gdy wszystkie transakcje objęte żądaniem pozwu zawarte zostały z pozwanym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych,

- art. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez jego niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy i przyjęcie, że powódce nie przysługują odsetki od należności objętych pozwem liczone od 31 dnia po spełnieniu świadczenia wzajemnego i doręczeniu faktury VAT.

Powódka zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania:

- art. 102 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony umożliwiający odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego i wysnucie z niego bezpodstawnych i nielogicznych wniosków polegających na przyjęciu, że pozwany znajduje się obecnie w trudnej sytuacji finansowej,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niespełnienie przez uzasadnienie wyroku wymogów określonych prawem tj. niezamieszczenia dowodów na których oparł się Sąd przy ustalaniu faktu złej sytuacji finansowej strony pozwanej.

Skarżąca wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki odsetek ustawowych od kwoty:

- 11.467,44 zł od dnia 27 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,

- 2.300 zł od dnia 31 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,

- 16.653,60 zł od dnia 10 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,

- 12.484,80 zł od dnia 17 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,

- 18.792 zł od dnia 19 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- 13.839,30 zł od dnia 28 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- 518,40 zł od dnia 7 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 12.830,40 zł od dnia 8 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 1.680,75 zł od dnia 10 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 777,60 zł od dnia 14 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 4.730,40 zł od dnia 17 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 9.396 zł od dnia 22 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- 8.197,20 zł od dnia 4 marca 2013r. do dnia zapłaty,
- 330,75 zł od dnia 7 marca 2013r. do dnia zapłaty,
- 14.094 zł od dnia 7 marca 2013r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powódki okazała się częściowo zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela w całości poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i uznaje je za własne (art. 382 k.p.c.). Nie budzą one wątpliwości, gdyż zostały poczynione na podstawie całego materiału dowodowego oraz są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Ustalenia te nie były przez powódkę w apelacji kwestionowane.

Podstawą prawną roszczenia powódki w zakresie roszczenia odsetkowego są przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323 ze zm.). Ustawa ta obowiązywała do dnia 28 kwietnia 2013r., kiedy została uchylona na podstawie art. 16 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013.403). Wszystkie transakcje, o których mowa w niniejszej sprawie, zostały dokonane na mocy łączącej strony umowy z dnia 27 marca 2012r. nr NZ/ (...)/71- (...) i doszło do nich przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 marca 2013r. Trafnie zatem skarżąca wskazywała na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że odnosi się on do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Zgodnie z treścią art. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych jeżeli strony w umowie przewidziały termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za okres począwszy od 31 dnia po spełnieniu swojego świadczenia niepieniężnego i doręczeniu dłużnikowi faktury lub rachunku - do dnia zapłaty, ale nie dłuższy niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Samo oznaczenie przez strony w umowie terminu zapłaty dłuższego niż 30 dni nie przesądza o stosowaniu przepisu art. 5 w/w ustawy. Kluczowe dla jego zastosowania jest bowiem łączne spełnienie przesłanek wskazanych w tym przepisie tj. realizacja świadczenia niepieniężnego, doręczenie rachunku lub faktury i upływ terminu 30-dniowego przed upływem terminu wymagalności lub terminu zapłaty. Przy tym dniem końcowym terminu naliczania odsetek na podstawie art. 5 cyt. ustawy jest dzień faktycznej zapłaty a nie – jak wskazywał pozwany - dzień zapłaty wynikający z umowy.

Sposób obliczenia terminu końcowego naliczania odsetek wynika wprost ze wskazanego przepisu. Dla skuteczności dochodzenia odsetek zgodnie ze wskazanym przepisem nie ma także znaczenia występująca od 9 października 2014r. 1% różnica między wysokością odsetek maksymalnych i odsetek ustawowych.

W niniejszej sprawie nie było sporne, że powódka dostarczyła pozwanemu materiały medyczne i środki farmaceutyczne wskazane w fakturach VAT o numerach (...) z dnia 23 listopada 2012r. na kwotę 11.476,44 zł, (...) (...) z dnia 29 listopada 2012r. na kwotę 2.300,40 zł, (...) (...) z dnia 14 grudnia 2012r. na kwotę 12.844,80 zł, (...) (...) z dnia 18 grudnia 2012r. na kwotę 18.792 zł, (...) (...) z dnia 27 grudnia 2012r. na kwotę 13.839,30 zł, (...) (...) z dnia 4 stycznia 2013r. na kwotę 518,40 zł, (...) (...) z dnia 7 stycznia 2013r. na kwotę 12.830,40 zł, (...) (...) z dnia 11 stycznia 2013r. na kwotę 777,60 zł, (...) (...) (wraz z fakturą korygującą (...) (...)) obie z dnia 21 stycznia 2013r. na kwotę 9.396 zł oraz (...) (...) z dnia 1 lutego 2013r. na kwotę 14.094 zł. Wskazane faktury zostały pozwanemu doręczone odpowiednio w dniach: 26 listopada 2012r., 30 listopada 2012r. 17 grudnia 2012r., 19 grudnia 2012r., 28 grudnia 2012r., 7 stycznia 2013r., 8 stycznia 2013r., 14 stycznia 2013r., 21 stycznia 2013r. oraz 4 lutego 2013r. Oznacza to, że powódka może skutecznie domagać się zasądzenia odsetek ustawowych od kwot wskazanych w tych fakturach począwszy od 31 dnia po doręczeniu poszczególnych faktur. Zasadne zatem było żądanie apelującej, aby zasądzić odsetki ustawowe od pozwanego na jej rzecz liczone w następujący sposób:

- od kwoty 11.467,44 zł od dnia 27 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.300 zł od dnia 31 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 12.484,80 zł od dnia 17 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 18.792 zł od dnia 19 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 13.839,30 zł od dnia 28 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 518,40 zł od dnia 7 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 12.830,40 zł od dnia 8 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 777,60 zł od dnia 14 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 9.396 zł od dnia 22 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14.094 zł od dnia 7 marca 2013r. do dnia zapłaty.

Faktura nr (...) z dnia 29 stycznia 2013r. na kwotę 8.197,20 zł została pozwanemu doręczona w dniu 28 maja 2013r., co nie było przez strony kwestionowane. Tym samym powódka mogła domagać się zasądzenia odsetek ustawowych od 31 dnia po dacie doręczenia faktury tj. od dnia 28 czerwca 2013r., a nie – jak wskazywała w swojej apelacji – od dnia 4 marca 2013r.

Sąd Apelacyjny biorąc powyższe pod rozwagę stosownie do art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle tylko, że zasądził odsetki ustawowe co do wskazanych kwot (za wyjątkiem kwoty 8.197,20 zł) od terminów jakich domagała się powódka, a co do kwoty 8.197,20 zł od dnia 28 czerwca 2013r.

Niezasadne było natomiast domaganie się zasądzenia odsetek ustawowych od kwot 16.653,60 zł, 1.680,75 zł, 4.730,40 zł i 330,75 zł od daty wcześniejszej, niż wskazana w wyroku Sądu pierwszej instancji. Faktury nr (...) z dnia 7 grudnia 2012r. na kwotę 16.653,60 zł, (...) (...) z dnia 9 stycznia 2013r. na kwotę 1.680,75 zł, (...) (...) z dnia 16 stycznia 2013r. na kwotę 4.730,40 zł i (...) (...) z dnia 1 lutego 2013r. na kwotę 330,70 zł nie zawierały wszystkich wymaganych zapisów określonych w łączącej strony umowie. Do wskazanych faktur wystawiono noty korygujące, które powodowa Spółka zaakceptowała, informując o tym pozwanego w dniu 12 sierpnia 2013r. Przyjąć zatem należało, że dopiero od tego dnia rozpoczął termin wynikający z umowy stron po upływie którego możliwe było naliczanie odsetek ustawowych. W wypadku należności objętych notami korygującymi do wskazanych czterech faktur niemożliwe było domaganie się

zasądzenia odsetek od 31 dnia po wskazanej dacie. Nie została bowiem spełniona jedna z przesłanek warunkujących naliczanie odsetek w sposób określony w art. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Wystawione przez pozwaną noty korygujące nie są ani fakturą w rozumieniu art. 106e ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (j.t. Dz. U. z 2011r. Nr 177, poz. 1054) ani rachunkiem w rozumieniu § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach (Dz. U. Nr 165, poz. 1373). Odnośnie kwot 16.653,60 zł, 1.680,75 zł, 4.730,40 zł i 330,75 zł terminem, od którego powódka mogła się domagać odsetek ustawowych, był zatem termin płatności wskazany w § 7 pkt 2 umowy tj. 90 dni od daty zaakceptowania not korygujących. Termin ten upływał 12 listopada 2013r., a zatem od dnia następnego tj. od 13 listopada 2013r. powódka mogła się domagać odsetek ustawowych od wskazanych należności. W konsekwencji Sąd Apelacyjny aprobuje rozważania Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej zasądzenia odsetek ustawowych od kwot 16.653,60 zł, 1.680,75 zł, 4.730,40 zł i 330,75 zł uznając je za własne. Pozostałych rozważań Sądu pierwszej instancji, jak chodzi o termin wymagalności odsetek ustawowych, Sąd Apelacyjny z wyżej wskazanych przyczyn nie aprobuje.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny w punkcie 2 wyroku oddalił apelację powódki co do żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 16.653,60 zł od dnia 10 stycznia 2013r. do dnia 12 listopada 2013r., od kwoty 1.680,75 zł od dnia 10 lutego 2013r. do dnia 12 listopada 2013r., od kwoty 4.730,40 zł od dnia 17 lutego 2013r. do dnia 12 listopada 2013r., od kwoty 330,75 zł od dnia 7 marca 2013r. do dnia 12 listopada 2013r. i od kwoty 8.197,20 zł od dnia 4 marca 2013r. do dnia 27 maja 2013r.

Odnosząc się do żądania zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o kosztach procesu podkreślić należy, że zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności i jest rozwiązaniem szczególnym, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. W ocenie Sądu Apelacyjnego dla zastosowania wskazanego przepisu nie jest wystarczające samo powołanie się przez pozwanego na jego trudną sytuację materialną oraz charakter prowadzonej działalności. Rację ma skarżąca zarzucając naruszenie wskazanego przepisu poprzez przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że pozwany znajduje się obecnie w trudnej sytuacji finansowej. Taka okoliczność nie została przez pozwanego wykazana. Pozwany co prawda przedłożył kopie rachunku zysków i strat oraz bilansu sporządzonych na dzień 31 grudnia 2012r. i kopię rachunku zysków i strat na czerwiec 2013r., ale na podstawie przedłożonych kopii dokumentów w żaden sposób nie można uznać, że sytuacja finansowa pozwanego w dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy była trudna, a jedynie, iż była trudna w okresie od 2012r. do połowy 2013r. Tym samym nie było podstaw do odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. i nieobciążania pozwanego kosztami. Sąd Apelacyjny mając powyższe na uwadze zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.022 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę złożyła się opłata od pozwu w wysokości 6.405 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 3.600 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. 2013.490) oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

O kosztach procesu w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, że żądania skarżącej zostały jedynie częściowo uwzględnione. Powódka wygrała w 45% i należy jej się w tym zakresie od pozwanego zwrot poniesionych kosztów na które złożyła się opłata od apelacji - 253 zł i wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 wskazanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości tj. kwota 519 zł. Z kolei pozwany wygrał w 55% i mógł domagać się od powódki 495 zł - 55% z poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej tj. z kwoty 900 zł ustalonej zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 cyt. rozporządzenia. W konsekwencji zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 24 zł.

/-/SSA E. Staniszevska /-/SSA M. Głowacka /-/SSA K. Ratajczak